

Žezlo a hněvu

Rozálie Pražáková

COO
BOO

Žezlo hněvu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rozálie Pražáková

Žezlo hněvu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Rozálie Pražáková

Žezlo hněvu

COO
BOO

Copyright © Rozálie Pražáková, 2025

Obálka © Adéla Stopka, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-876-9

ISBN e-knihy 978-80-7498-883-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-884-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-878-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro všechny, kteří se někdy toužili ztratit na stránkách knih.
A především pro ty, kterým se to podařilo.*

VERIDORA

IRSEA

Bohové Callivie

PRAMATKA

Nejvyšší ze všech bohů. Stvořitelka všeho živého.
Bohyně života a milosrdné smrti.

PALLATON

Bůh války a plamenů. Otec prvních čarodějnic a ochránce
všech odvážných.

ZOFIA

Bohyně moudrosti, strategie a lékařství.

ELIAN

Bůh slunce, hvězd i měsíce. Otec prvních víl a pán snů
a nočních můr.

DAKARI

Bohyně štěstí a oslav. Patronka vína a kouzelných pohárů.

MANN

Bůh lidí, slibů a pevné vůle. Stvořitel prvního lidstva a práce.

KAULA

Bohyně cest a peněz. Ochránkyně poutníků a obchodu.

TARYN

Bůh umění, hudby a vši krásy. Otec všech bohyň a manžel
bohyně lásky.

CERELIA

Bohyně úrody a počasí. Paní přírodních živlů.

ARAN

Bůh všeho divokého. Stvořitel první zvěře a zvířectva.
Patron Saggity a dobrého lovu.

ASMARA

Bohyně lásky, krásy a přátelství. Ochránkyně ztracených duší
a rozpolcených srdcí.

SUPAY

Bohyně nemoci a smrti. Matka kruté spravedlnosti
a věčného utrpení.

Prolog

Horký letní vzduch dodával červencové noci nepříjemný ulepený pocit. Tím spíš, když jste měli ruce a pusu upatlané od čokoládové zmrzliny, kterou do pokoje propašoval váš bratranec.

S tím svým klukovským rozcuchem se protáhl dveřmi a nacpal se k ní do jejich bunkru z prostěradel a záclon pod oknem. Z kapsy vytáhl dvě lžičky a podržel jí je před očima, než po jedné sáhla a zabořila ji do vaničky, jen co on odklopil víčko. Zmrzliny už příliš nezbývalo, léto se chýlilo ke konci a ona měla každým dnem odjet zpět domů do Londýna. Ale dnes si ještě mohla užívat společnosti svého nejlepšího přítele. Se zmrzlinou, bunkrem i jeho pitomými nápady.

Dveře do pokoje se otevřely a oba, jak už to měli natrénované, vhodili lžičky do nádobky, načež ji on přiklopil a schoval až do zadního rohu bunkru. Oblízli si upatlané prstíčky, čímž je upatlali jenom o něco víc, a praštili sebou do polštářů dřív, než se závěs ve vchodu do jejich malého království odhrnul a dovnitř nahlédla tetiččina přísná tvář.

„Už spíte? Nečekala bych, že vás tu najdu tak brzy.“ Holčička neudržela oči zavřené. Z toho, co právě teta řekla, to znělo, jako by věděla o všech jejich nočních dobrodružstvích, na která se v tajnosti vydávali. Asi zas tak tajná nebyla.

Její bratranec pootevřel jedno oko, a když spatřil její otevřená víčka, kopl do ní. Zavřela je. Tenkrát ještě nechápala, že teta samozřejmě všechno viděla. Že ji svým malým divadýlkem ani na moment neošálili.

„Tak co kdybych vám raději pověděla pohádku na dobrou noc?“ nabídl se a holčička nadšeně vytřeštila oči, než si

uvědomila, že by je měla mít zavřené, a znovu víčka semknula. Jejím bratrance na tváři pohrával jemný úsměv, když ji vzal za ruku a stiskl ji. Přilepili se k sobě zpocenými, upatlanými prstíky.

„Kdysi dávno, v zemi už dlouho zapomenuté, žila dívka. Dívka s očima z ledu a s vlasy černými jako uhel. Ta dívka měla moc.“

Holčička se ušklíbala; dívka, o které teta vyprávěla, vypadala jako ona. Taky by se jí nějaká ta moc líbila. Třeba by s ní dokonce dokázala bratrance přeprat, až jí příště vezme poslední buchtu nebo jí bude utíkat s oblíbeným kloboukem.

„Nebyla jediná. Mocí bylo opředené celé království. Magie nebyla ničím vzácným. Čarodějky, víly, sirény. Všechna stvoření měla magii. Ale nejmocnější byli bohové. Bytosti z mýtů, mocná stvoření, která si se všemi ostatními jen a jen hrála.“

„A nemohla je ta hrdinka prostě odpálit?“ vyhrkla malá holčička s očekáváním v očích. Už se nesnažila předstírat, že spí. Ta pohádka jí přišla trochu přihlouplá. Proč měla ta dívka magii, když jí byla k ničemu?

„Odpálit?“ ohrnula teta ret a holčička horlivě přikyvovala.

„Jako v televizi, když...“ Teta jí věnovala ostrý pohled a ona zmlkla. Bratranec vedle ní klidně oddychoval a ona nad ním jen protočila oči. Spáček.

„Nikdo neměl moc tak silnou jako bohové, ale ona měla něco, co neznali. Nepatřila do jejich světa. A k jejím pažím nedvedly žádné nitky osudu, za které by ty bytosti mohly tahat.“

„Takže byla silnější než bohové?“

„Tak nějak,“ přisvědčila teta. „Měla svou vůli. A tu se ještě nikomu nepodařilo zlomit.“

Usmála se na holčičku a potom před ni natáhla dlaň. Chvilku na ni hleděla svýma ledovýma očima, její černé vlasy už prokvétaly stříbrem. Holčička se jejím pohledu pokoušela odolávat, ale když teta varovně pozvedla obočí, vytáhla vaničku zmrzliny zpod polštáře a vložila jí ji do dlaně.

„Už žádné noční mlsání,“ řekla a holčička poslušně přikývla. Bratranec tiše oddychoval, a když teta odešla, rozlil se dívence na tváři uličnický úsměv. On nic neslíbil.

TEMNÁ MRAČNA

I.

Bouřkové mraky se nad Ademontem stahovaly jako předzvěst něčeho temného, něčeho zlého. Něčeho, co už dlouhou, předlouhou dobu vyčkávalo skryto ve stínech diamantových zdí armandrijského paláce. Jenže co to bylo, co si na ně už takovou dobu brousilo své smrtící zuby, to Twain nevěděl. Zůstal tedy skryt ve stínu Kauliny sochy a sbíral odvahu na setkání, kterému se stejně nemohl vyhnout.

Kaula – bohyně obchodu, peněz a poutníků. Bylo až ironické, že se většinu času skrýval právě za jejími umně vyhotovenými mramorovými sukněmi, když tomu byly sotva tři roky, co se proháněl ademontskými ulicemi po boku obávané Straky – a kradl všechno, co se dalo.

V trůnním sále bylo ticho, jako by každý dvořan, každý zpropadený sluha věděl, co se tiše krade Irseou. Válka. Blížila se a všichni to věděli. Chatrné příměří nemohlo vydržet dlouho. A platilo to dvakrát tolik, když šlo o prudké povahy bratrů s korunou posazenou v černočerných vlasech. Teď však na mramorovém trůně seděl jen jeden z nich. Už nějakou dobu tomu tak bylo. Po princezně jako by se slehla zem.

Byl tu jen Twain a jeho král. Muž, kterému se rozhodl sloužit a který měl tuhle zemi zachránit. Silný, čestný a spravedlivý. To o něm hlásaly příběhy, které se nesly celou Callivií. Jenže když se na něj Twain zadíval nyní, viděl jen bezradného chlapíka, kterému vložili do rukou zlomenou korunu a přikázali mu, aby se s tím vypořádal.

Věděl, že nemůže ve stínech setrvat věčně, ale dovolil si zranitelného krále sledovat ještě malý moment. Změnilo se tolik

věcí. Od toho osudného dne, kdy Eleutheria zachránil ze žaláře a pomohl mu znovu usednout na trůn, král opět nabral svatby a trochu barvy. Tváře už neměl propadlé, a dokonce i temné kruhy pod očima ustoupily. Teď každým coulem připomínal válečníka, kterým vždy býval. Jen sledovat jeho sebevědomé pohyby Twainovi často bralo dech z plic. Ta elegance a síla. Toužil být takovým válečníkem od... no, odjakživa. Ale jeho přednosti se skrývaly v něčem jiném.

Král si povzdechl a sejmul si z hlavy korunu. Hleděl na ni s nenávistí v očích, a přesto ji svíral s nábožnou úctou. Ta koruna – břímě, které nesl – mu dávala moc. Díky ní mohl znovu otevřít hranice, osvobodit království, která jeho nevlastní matka hrubou silou zabrala a s pomocí Sullivana je ovládala. Díky té koruně mohl dát všechno zase do pořádku.

Ale platil za to. Každým dnem, kdy pomáhal dobrým lidem, jako by slábl. Jako by to, co dával, bral ze své podstaty. A on by se pro své království a pro své lidi rozdal až do posledního kousku. Twain ho za to neskutečně obdivoval. On by něco takového nedokázal. On by si přes hlavu přehodil kápi, přes rameno luk a toulec se šípy a zmizel by v armandrijských lesích.

Teď však utéct nemohl. Král si ho nechal zavolat a on měl své rozkazy. Hudson, vůdce královských hraničářů, už byl takhle dost nakvašený kvůli praskajícím nitkám, které ještě stále udržovaly chatrný mír. Twain nechtěl přilévat olej do ohně.

A tak vyslal neslyšnou modlitbu k Aranovi, k bohu, který dohlížel na všechny členy Saggity, a když si z hlavy sejmul kápi a vyšel ze stínů, skutečně měl pocit, že na něj socha boha lovu a všeho divokého upírá svůj přísný pohled.

Eleutherius si ho nevšiml, dokud před ním Twain nepadl na jedno koleno a nesklopil hlavu. „Nechal jste mě zavolat, můj králi?“ Možná si to namlouval, ale měl pocit, jako by se Eleutheriovi na tváři objevil nepatrný úsměv, když na něm konečně spočinul pohledem.

„Vstaň, můj příteli,“ pověděl mu a Twain s přikývnutím, kterým králi dával najevo, co pro něj takové oslovení znamená,

mlčky povstal. Neviděl Eleutheria dobrý měsíc, během kterého plnil Hudsonovy úkoly a mizel tak často, jak jen to šlo. A teď, když po takové době konečně hleděl do těch šedých očí, si připadal jako příšerný člověk.

„Slyšel jsem, že tě Hudson posledních několik týdnů poměrně zatěžoval,“ poznamenal král, jako by mu dokázal číst myšlenky. Twaina by to nepřekvapovalo, ty royovské oči... Jako by mu viděly až do žaludku.

„Ano,“ potvrdil Twain a stálo ho veškeré sebeovládání, aby neuhnul pohledem.

„Je pravda, co se povídá?“ Nic se nepovídalo. Veškeré informace, které se vázaly k Saggitě, byly přísně tajné, Eleutheriovi to pravděpodobně prozradil sám Hudson.

Twain přikývl. Byla to pravda.

Před třemi lety, když šlo všechno do pekel a on zradil Avery, všechno nabralo rychlé obrátky. Pamatoval si to, jako by to bylo včera, když ho v lese našla dívka, kterou nikdy dřív neviděl, a s tím svým věčným chichotáním ho vedla do neznáma. A on ji slepě následoval.

„Představovala jsem si tě jinak,“ řekla poté, co se představila jako Isha, a prodírala se přitom porostem, jako by ji vůbec netrápilo, že ji větve stromů a keřů šlehaají přes sametově hladké paže. Nebyla oděna do divočiny. Měla na sobě sice pevný bojový oblek, ale Twain měl dojem, že je spíše na ozdobu. Chyběly mu rukávy, odhaloval její snědé boky a na zádech byl stažený tak pevně, že připomínal spíš svěrací kazajku než oblečení vhodné k boji.

„A jak sis mě představovala?“

„Prostě jinak,“ odbyla ho s mávnutím ruky, jako by toto téma už uzavřela a on se k němu vracel naprosto zbytečně.

Tím jejich rozhovor skončil. Vedla ho lesem bez jediného slůvka, občas ticho přerušila tlumeným smíchem nebo křivým úšklebkem. Twain se rozhodl nad tím nepozastavovat. Pokud ho zavede k Bandit, nebude se jí vzpouzet. A pokud lhala, bude se s tím muset vypořádat.

Nelhala. Twain to poznal, když zastavila před útulným malým srubem a zaklepala na dřevěné dveře. Stál za nimi nějaký mladík. Mohlo mu být tenkrát možná šestnáct let. Světle hnědé vlasy měl pečlivě upravené a ze zelených očí čísela upřímná radost ze života, tolik podobná té Ishině.

„Kaštanko!“ zvolal a věnoval jí zářivý úsměv. Potom se s pozvednutým obočím obrátil k Twainovi a změřil si ho od hlavy k patě. „Takže ti Hudson zase přenechal tu lepší práci,“ poznamenal pobaveně a natáhl k Twainovi ruku. „Cash. Kdybys někdy něco potřeboval, stačí říct,“ prohodil, a když mu Twain váhavě stiskl ruku, mrkl na něj.

„Potřebuju vidět Bandit.“ Twain se nehodlal zdržovat úsměvy ani nějakým mrkáním. Cash s Ishou si vyměnili pohledy, ze kterých Twain nedokázal nic vyčíst. Potom si Cash povzdechl a mávl na něj, aby ho následoval.

Twain už měl nějakou dobu podezření o tom, kam ho ta dívka vede. Její přesná muška, schopnosti, které se rovnaly těm jeho. Tohle musela být Saggita. Její členové nebyli pozabíjeni, jak se Bandit celé ty roky domnívala, jen se skrývali. A čekali na svého pravého krále. Jenže jak se celá ta obávaná společnost mohla vtěsnat do tak malého srubu?

Odpověď přišla o chvíli později. Cash zvedl poklop, který by v každé jiné domácnosti vedl do obyčejného sklepa plného brambor, ale když Twain sestoupil po žebříku, nespatřil malou místnůstku plnou pachy zatuchliny a prachu. Ne, to, co uviděl, mu vzalo dech.

„Působivé, že?“ ozval se znovu Cash. „Musím uznat, že být tu nejmladší má jisté výhody. Aspoň jsem tu nebyl, když tohle všechno kopali.“

Twain ho neposлушал. Hleděl na chodbu ozářenou pochodněmi, která se táhla desítky metrů vpřed a potom klesala po schodišti dolů. Po stranách byly dveře s čísly. Kolikery takové dveře tu asi byly?

„Tady spíme, každý má svůj pokoj, ale co si budeme povídat, skoro nikdo tu skutečně nespí sám,“ prohodil s potutel-

ným úšklebkem a Twain tázavě pozvedl obočí. Cash jen výmluvně pokrčil rameny. Twain by vsadil pěknou sumičku na to, že Cash většinu noci tráví s Ishou.

„Kolik... Kolik vás je?“ vydechl Twain a následoval mladíka chodbou. Nebyla tu zima ani vlhko, uvědomil si.

„Nejsem si úplně jistý, jestli ti tyhle věci můžu říct. Hudson by mě dozajista stáhl z kůže, kdybych prozradil příliš,“ zašklebil se, jako by ho ve skutečnosti vůbec nezajímalo, co si o něm Hudson myslí, a vydal se po schodech na konci chodby dolů.

„Prohlídku ti bude muset udělat někdo jiný, až k tomu svolí. Vlastně můžeš být rád, že teď nemáš pásku přes oči.“ Na chvíli se odmlčel a tiše se zasmál. Bylo to stejné jako s Ishou v lese. Jejich konverzace byla u konce, nebo si to Twain alespoň myslel, dokud z Cashe nevypadlo: „Ale musíš uznat, že by to byla větší zábava.“

Teď už se Twain neubráníl pobavenému uchechtnutí.

„Volejte sláva, on se umí i smát.“ Potom se zastavil přede dveřmi označenými jednoduchým znakem připomínajícím nějakou rostlinu. „Tohle je ošetřovna,“ vysvětlil, „řekni sestřám, že tě tam za chvíli navštíví Hudson.“ Chystal se k odchodu, ale na poslední chvíli se zarazil. „Pověz Amiře, že je Forrester v pořádku.“

Twain se zarazil. Forrester? Odkud tenhle chlapec znal Forrester? Cash už byl však v polovině schodů. A tak vzal za kliku ošetřovny.

Když spatřil Bandit zabalenou v bělostných přikrývkách na jedné z postelí, málem se úlevou zhroutil k zemi. A nakonec se tak stalo, když poklekl vedle jejího lůžka.

Byla v pořádku. Hleděla na něj svýma černýma očima a potutelně se usmívala.

„Omlouvám se.“ Ta slova z jejích úst zněla tak nepřirozeně.

„Já se omlouvám,“ zopakoval po ní a vzal ji za drobnou ruku.

Od té doby uběhly tři roky. Tři roky od chvíle, co ho Hudson přijal do Saggity a spolu s ním i Bandit. Hledali ji. Prý ji hledali od té chvíle, co vyhořel dům jejích rodičů. Ale ta malá

mrška se holt uměla skrývat příliš dobře. A nikoho z nich ne-
napadlo, že dítě, které se snažili nalézt, celou tu dobu běhá uli-
cemi Ademontu a k smrti děsí lidi kolem.

Teď však stál před svým králem a čelil jeho pevnému po-
hledu.

„Hádám, že jsi tu nabídku přijal.“ Twain opět přikývl. Eleu-
therius vstal a sešel po několika schodech až k Twainovi. Hleděl
mu teď zpříma do tváře. Jeho široká ramena tvořila neprostup-
nou zeď svalů a síly. „Budu se na tvé služby moci spolehnout
stejně jako na ty Hudsonovy?“ zeptal se a Twain polkl. Ta zod-
povědnost...

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo.“

Eleutherius mlčel, jako by na to chtěl ještě něco říct, ale na-
konec si povzdechl a narovnal ramena. „Nechal jsem tě zavolat,
protože po tobě něco chci.“

Twain přikývl. „Cokoli bude v mých silách.“

„Válka je na spadnutí a já bych se jí skutečně rád vyhnul.
Vím, že můj bratr může přijít k rozumu.“

„Při vši úctě, Vaše Veličenstvo,“ vložil se do toho Twain.
„Myslím, že se stále nesmířil s její ztrátou... a že to už nikdy
jiné nebude.“

Eleutherius přikývl. V tom gestu však bylo skryto mnohem
víc. Twain na svého krále vytřeštil oči, když mu došlo, co po
něm bude žádat.

„To ne, nikdo neví, kam zmizela!“ vyhrkl, ale Eleutherius ho
utnul jediným máchnutím ruky.

„Najdi ji,“ přikázal.

„Ale...“ začal Twain, král ho však nenechal domluvit.

„Najdi ji. To je rozkaz. A také tvá zkouška jakožto Hudso-
nova dědice.“

II.

Mann už měl těch zpropadených porážek dost. Byl bohem lidí. Ve své podstatě měl být tím nejmocnějším, nejsilnějším. Modlil se k němu každý člověk, ať už cíleně, nebo naprostou náhodou, kdykoli přátelům sděloval svá tajemství nebo skládal slib. Ať už si v řece pral prádlo, nebo tančil. Jen díky Mannovi tohle všechno existovalo. Jemu měly patřit všechny ty slavné konce, které ale nakonec vždycky shrábla Pramatka. Měl toho po krk. A tak se poprvé uchýlil k nové strategii.

Děti. Ty dvě kouzelné bytosti byly pouhými dětmi. Věděl, že hříchy, které na nich napáchá, přinesou jen bolest a utrpení. Věděl, že když zabije jejich matku, zaseje do jejich srdcí touhu po pomstě. Nenávist, která mu jednoho dne pomůže vyhrát tuhle zatracenou válku. Magie se utváří, roste, mění se. A on potřeboval jejich magii napustit až po okraj zlobou. Přesně tu zlobu spatřil v očích malé černovlasé dívky a zlatovlasého chlapce, když je odnášel od zohyzděného těla jejich matky. Pár let v jeho žaláři a ta jiskřička vzdoru přeroste v něco daleko většího, daleko lačnějšího.

Světlo v temnotu.

Život ve smrt.

A potom *konečně* v jeho triumf.

III.

Deimantas Alderidge seděl na parapetu otevřeného okna v nejvyšší věži Temného chřtánu a přemýšlel o smrti. Jaké by to asi bylo, ulehnout do náruče své matky a nechat se ukolébat k věčnému spánku?

Záviděl jim. Záviděl všem, které sprovodila ze světa, záviděl jim, jako by závidělo každé dítě, kdyby se jeho matka věnovala všem, jen ne jemu.

Neměl v úmyslu z okna vyskočit, nemělo by to smysl. Přineslo by mu to jen další bolest. A tak jen seděl a hleděl na ostré věže a křivé mosty pevnosti a na oblohu, která halila celý Temný chřtán do podivného pošmourná. Ani měsíc dnes v noci na obloze nesvítil. Byl zahalen temnými mraky, které musely jeho neteř dozajista dovádět k šílenství, když jí znemožňovaly provádět ty její zvrhlé rituály. Alespoň nad tím se mohl pousmát. Mohla ovládat, kohokoli chtěla, ale bohům nedokázala poručit ani ona.

Dlouhými bledými prsty uchopil pohár s vínem, který stál na parapetu. Nejlepší dar, který kdy dostal – od koho, to už si nepamatoval. Začarovaný pohár. Byl plný vždy, když ho Dein nejvíce potřeboval.

Přiložil si ho ke rtům a celý jeho obsah do sebe najednou vyklopil. Nač čekat? Co si vychutnávat? Všechno víno mu už po desítkách tisíc let stejně chutnalo mdle. Hlavní byla mlha, která díky němu zahalovala jeho mysl.

Uslyšel vedle sebe nesouhlasné mňouknutí a s povzdechnutím pohár opět odložil, když stočil pohled ke své společnici. Nevšiml si, kdy se Datherine usadila na parapet vedle něj, byla tišší, než by mělo být možné, ale její měkké tlapky holt dokázaly divy.

„Vím, co bys řekla,“ řekl nakřáplým hlasem. Jak dlouho už nepromluvil? Dva, tři dny? Byl to jen zlomek věčnosti, který pro něj nic neznamenal. Černočerná kočka ho však stále probodávala jasnýma zelenýma očima, a tak se k ní natáhl a podrblal ji za ušima. Tiše zavrňela.

„Já vím,“ odvětil a přinutil se na tváři vykouzlit alespoň drobný úsměv. Stále z něj nespouštěla oči.

„No, co je?“ ohradil se na ni, ne však hrubě. K nikomu se většinou nechoval hrubě a k ní, ke své milované Datherine, už vůbec ne. Kočka nepatrně kývla hlavou ke dveřím. Dein přimhouřil oči a zaposlouchal se.

Předvedl otrávenou grimasu, sraštil obočí a nakonec zoufale zasténal, když se opět natáhl pro pohár a vyprázdnil ho nanovo. Datherine si ho jen starostlivě měřila. „Dnes ne,“ postěžoval si a pro jistotu vypil víno do dna ještě jednou.

V tu samou chvíli se dveře otevřely a dovnitř vešly dvě postavy. Datherine zapraskala, když žena zahalená v černých šatech, lehkých jako vánek, upřela svůj mrazivý pohled na Deina. Potom pomalu obrátila svůj zrak ke kočce a sykla: „Zmiz.“

Datherine na nic nečekala. Věděla, že by vše jen zhoršovala, kdyby s Deinem zůstala, a tak seskočila z parapetu, cestou si oba nově příchozí záštiplně změřila a potom už se rozeběhla po schodech dolů.

Dein se ani neobtěžoval na neterě podívat, když zvedl pohár na pozdrav a natáhl k ní ruku. „Dala by sis? Myslím, že je ho dost pro nás pro všechny.“

„Bacha na jazyk,“ ozval se muž stojící za Reese a Dein konečně odlepil své zlaté oči od rudé tekutiny, aby pohlédl i na svého synovce. Dvojčata. Byla to dvojčata, a přesto si nebyla podobná v ničem, kromě nesmrtelné arogance a nadpozemské krásy.

Reese stačilo lehce pozvednout ladnou ruku bez jediného šperku. Nepotřebovala je, už tak byla její krása uhrančivá, a Isaiah umkl. Závoj lesklých černých vlasů za ní vlál stejně jako její vzdušné šaty, když přistoupila k Deinovi o krok blíž a vzala si od něj pohár. Přiložila si ho k ústům a upila vína. Zatvářila

se znechuceně, když sklenici odtáhla a změřila si ji pronikavýma modrýma očima. „Odporné,“ poznamenala a Dein jen pokrčil rameny.

„Krev to není, drahá Reese,“ potvrdil a jí se na tváři mihl podlý úšklebek.

„Očividně,“ konstatovala a luskl na Isaiaha. Ani na moment nezaváhal, několika pohyby prstů přivolal svou temnotu a rychlým trhnutím zápěstí se jí řízl do předloktí. Z ranky se vyvalila temně rudá krev. Hustší, tmavší, než jakou měli smrtelníci. Poté svou paži natáhl k sestře.

„Ale ne,“ zasténal Dein a protočil přitom panenky. „Tohle divadlo jste si mohli odpustit.“

Ale Reese byly jeho řeči ukradené. Vzala Isaiahovo předloktí do svých bledých prstů a přiložila si ho k ústům. V očích jí zaplála dávnověká krutá touha po krvi, když pila ze svého bratra, který při tom ani nehnul brvou. Jeho zlatohnědé oči se na Deina upíraly s lhostejností a pohrdáním.

Reese se neobtěžovala setřít si krev z brady, bratrovu ruku pustila, a ani Isaiah se příliš nezabýval tím, že z jeho předloktí stále stékají kapky a ničí Deinovi koberec.

„Co po mně chcete?“ vydechl unaveně. „Nebo jste skutečně vyšli všechny ty schody jen proto, abyste mi předvedli tohle vaše skvostné představení?“ Děti. V porovnání s ním byly tyto tisícileté bytosti dětmi.

„Odjíždíme,“ oznámila mu Reese bez jediného náznaku rozpaků.

„Tak vám přeji hezkou cestu. Ať už jedete kamkoli.“

Na její tváři se rozlil úlisný úšklebek. Bratr za ní postával jako poslušný pes. Dein se nad tím pohledem div neuchechtl.

„Ty jedeš s námi, strýčku.“

„Myslím, že si rodinnou dovolenou nechám s radostí ujit.“

„A já si myslím, že nemáš na výběr.“ Za sladkým tónem jejího sametového hlasu se skrýval osten. Dein si znovu zavdal vína. „Odjíždíme ještě dnes v noci, sbal si jen to nejdůležitější,“ nařídila a on ji počastoval pohledem, který jasně říkal, co si o ní myslí.

Šílená, byla šílená.

Kdokoli jiný by za takový projev neúcty padl rozpůlený vedví Isaiahovou temnotou k zemi, nebo by skončil ještě daleko hůř, kdyby se Reese rozhodla ztrestat ho svou úděsnou mocí, ale Dein nebyl jen tak někdo. Ne, byl Reesiným esem v rukávu, divokou kartou, zbraní, která mohla změnit průběh válek. Proto jeho chování tolerovali. Ne snad proto, že by jim na strýčkovi záleželo. A pak tu byla ta nepříjemnost s nesmrtelností.

Protože Dein – *Deimantas* – nebyl obyčejným čarodějem. Nebyl jako jeho neteř nebo synovec. Je bylo možné zabít, čistě teoreticky. I když se to ještě nikomu nepodařilo. Nikdo, kdo jim usiloval o život, to nepřežil.

Až na něj.

Dein byl nesmrtelný v úplně jiné šíři toho slova. Nebylo ho možné zabít zbraněmi smrtelníků, víl ani kouzly čarodějnic. Protože už nezbyl nikdo s takovou mocí, která by ho mohla odnést na onen svět proti vůli jeho matky. Všichni jeho sourozenci byli mrtví. Všichni do jednoho. Zbyl jen on, poslední syn, kterého se matka odmítala vzdát.

Protože kdyby zemřel, nedostal by druhou šanci jako ostatní bytosti tohoto prokletého světa. Nespočinul by v matčině náruči a nezůstal by v jejím království šťastný a milovaný.

Taková byla spravedlnost.

Dostal do vínku ten druh nesmrtelnosti, který dokázal ukončit jen další s takovým darem. Jenže on byl poslední, kdo z jeho sourozenců přežil. A tak tu byl lapen navěky. V té prokleté schránce s vlnitými, tmavě hnědými vlasy a zlatýma očima. S prázdným pohledem a otupělým srdcem. Byl posledním synem Pramatky a Pallatona, posledním z řady prvních čarodějnic a čarodějů. Posledním ze všech polobohů, kteří se ze zášti a touhy o moc navzájem vybili do jednoho.

A on tu zůstal.

Sám.

Bez jediné šance na vytoužené pohlazení smrti.

IV.

Twain seděl ve srubu uprostřed lesa, pod jehož podlahou se roz-
bíhaly kilometry dlouhé chodby, ve kterých se skrývali členové
Saggity, a hleděl do vychladlého krbu. I když to byla právě tato
místnost, kudy ho Isha k Saggitě zavedla poprvé, skoro nikdo
tudy ve skutečnosti nechodil. Jak se zdálo, každý si našel svoji
vlastní cestu, kudy se dostat do svého pokoje nepozorován slí-
divýma očima ostatních.

„Ten parchant!“ máchla Isha rukama, zatímco pochodovala
sem a tam po koberci před krbem a hlasitě lamentovala. „Není
to náhodou vydírání? Tu pozici sis zasloužil, jsi nejlepší stře-
lec, jakého kdy Saggita měla, proč bys měl něco někomu do-
kazovat?“

„Protože abych mohl být dobrým velitelem, nestačí umět
střílet z luku. Musím taky poslouchat rozkazy lidí, kteří zase velí
mně.“

Isha ho probodla kaštanovými očima a nevěřicně se uchecht-
la. „Jistě. Král chce jen další ovci, kterou by mohl pověřovat pra-
cí, s níž si nechce špinit své vznešené ruce.“

„Isho...“ varoval ji Cash sedící vedle Twaina s prstem při-
tisknutým na rtech.

„Jen ať si to starouš klidně poslechne, vždyť on moc dobře
ví, co si o něm myslím!“ rozkřikla se směrem k podzemní chod-
bě. Twain si ji přeměřil pobaveným pohledem.

„A taky jsi za to celý minulý měsíc dostala všechny noční
hlídky.“

Isha nad tím však jen mávla rukou, jako by ji to ani za mák
nezajímalo, a přehodila si pevný cop na záda.

„Kaštanko,“ zkusil to znovu Cash, „Twain to zvládne. Vezmeme Draicen a Kaidu a prohledáme celý světadíl.“

Twain až žasl nad tím, jak klidný Cash dokázal být. Když ho poprvé před těmi třemi lety spatřil, nepochyboval o tom, že v tom klučinovi proudí prudká energie. A byla to pravda. Jenže Cash nějakým nevysvětlitelným způsobem během těch tří let *dospěl*. Stále měl sice ve tváři vepsanou nevinnost chlapce a jeho ramena ještě pořád připomínala sešlapaný rýč, ale co se chování týkalo, jako by si konečně uvědomil, že život není jen hra.

To ovšem neznamenal, že se vzdal všech svých oblíbených radovánek, to zdaleka ne. Stále se s Ishou uprostřed noci plížili tajnými chodbami ven do města a vymetali jednu hospodu za druhou, stále se obklopoval společností mužů i žen a bděl po nocích u herních stolů, místo aby držel hlídku.

„Moje holky do toho vůbec netahej. Už takhle mi přijde, že by se jich Hudson nejradši zbavil, kdyby pro něj neznamenal větší nebezpečí mimo jeho kontrolu.“

Twain se po té době s těmi dvěma dopídl odpovědí na otázky, které si pokládal, když je potkal. Ne, nebyli milenci a nebyli ani příbuzní. Sice se věčně častovali poznámkami a přezdívkami, čas od času se pustili i do rvačky, ale vždy si hlídali záda. A Twainovi se nějakým záhadným způsobem podařilo vloudit do jejich přízně.

„Tvoje holky by ti byly vděčné, kdybys je taky někdy nechala protáhnout ztuhlá křídla.“

„A tvoje holka,“ ukázala na svou hrud', „by ti byla vděčná, kdybys konečně dodělal ta její.“

Cash odevzdaně rozhodil rukama. „Není to tak snadné, ještě mi chybí pár součástek a...“

„Tak vidíš. Není to tak snadné.“

Twain je sledoval s tichým pobavením a přitom přemýšlel, jaký bude jeho další krok. Mohl by Avery přivést zpátky, nepochyboval o tom, že by se chtěla vrátit... Ale nebylo předtím jeho hlavním cílem dostat ji do bezpečí? A teď by ji přivedl do

začínající války. Doslova by ji vhodil doprostřed vši té vřavy a nechal by vlky, aby se o ni porvali.

Možná by stálo za to vzdát se postu hlavního Hraničáře. A zklamat Hudsona, Eleutheria i Bandit.

Složil hlavu do dlaní. Tohle rozhodnutí nemělo být na něm. Věděl, že se za Avery rozhodl už jednou, a za uplynulé tři roky svého činu často litoval. Teď by to měla být její volba.

„Najdu ji.“

Isha s Cashem v okamžiku zmlkli a stočili své pohledy k němu. „To přece nejde! Nikdo neví, kde je, prostě se vypařila. Ty jsi ji viděl jako poslední a nemáš ani tucha...“

„Vím, kde je.“ V místnosti se rozhostilo zaražené ticho. Jako by i ptáci venku přestali zpívat. „Vím, kde je, protože jsem ji tam sám poslal.“

„Cože jsi?“ vyhrkla Isha a rázem stála přímo před ním. Připadal si pod jejím pronikavým pohledem a rukama založenýma v bok příšerně malinký.

„A to jsi nám tajil celé tři roky?“ vydechl zrazeně Cash a v jeho pohledu jako by se něco zlomilo.

„Já,“ začal Twain, „myslel jsem si, že to bude pro všechny nejlepší, že to bude pro *ni* nejlepší...“

„Pro ni, nebo pro *tebe*?“ Ten hlas se ozval odkudsi svrchu. Twain ani nemusel zvedat zrak, aby věděl, že ve stínech mezi trámy je celou tu dobu poslouchala Bandit. Ne když spatřil Ishin pohled, který ke střeše střelila.

„To tě vaši nenaučili, že odposlouchávat cizí rozhovory je neslušné?“ odsekla Isha příkře a Twain s Cashem jí věnovali nesouhlasné pohledy.

Neozval se sebemenší zvuk, když Bandit dopadla na podlahu a sundala si kapuci, aby pohlédla Ishe do tváře. „To tě vaši nenaučili, že krást se nemá?“

„Od tebe to sedí.“

„Já kradla pro přežití, ty jen tak z rozmaru,“ vrátila jí to Bandit a Twain si všiml, že svírá jednu z dyk připnutých u pasu.

„Ubohé, za ty roky ses stále nenaučila používat luk.“

Banditina ruka vylétla dřív, než se Isha stihla byt jen po-
hnout, ocel se zaleskla, když prolétla vzduchem a zabodla se do
dřeva za Ishou. Ta jen zalapala po dechu.

„K čemu by ti byl ten tvůj luk teď?“ To už ale u každé z nich
stál jeden z mladíků. Twain svíral Banditina zápěstí a Cash držel
Ishina ramena a polohlasem jí domlouval.

„S tímhle musíš přestat,“ vydechl Twain k Bandit s názna-
kem úsměvu. Kolikrát mu její dýka prolétla kolem hlavy?

„Ta mrcha si myslí, že jí to tu všechno patří, myslí si, že jí
patříš ty. Zasloužila by si, aby mi ta dýka vyklouzla a našla cíl
mezi jejíma krásnýma očima.“

Twain nakrabil čelo. „Žárlíš snad?“

Bandit se mu vytrhla a věnovala mu skeptický pohled. „Na
co, prosím tě?“

„To pověz ty mně.“

Bandit si jen odfrkla a protočila očima. „Vím, kam jsi ji po-
slal,“ řekla o poznání tišeji, aby ji Cash s Ishou nezaslechli, „váž-
ně se tam chceš vrátit?“

„Bude to rychlé. Najdu ji, promluví si s ní a vrátím se. Sta-
nu se Hranicářem a potom uštvu Barona.“

Bandit si povzddechla a nahlédla mu přes rameno, když usly-
šela Ishiny nadávky. „Nechtěl bys na chvíli vypadnout? Jen si
dát na chvíli pauzu od...“ Odmlčela se a pohledem obsáhla ce-
lou místnost. „... tohoto všeho?“

„Myslíš od Ishy,“ poznamenal a Bandit s pobaveným úsmě-
vem přikývla.

„Myslím od Ishy.“

„Co vy dvě máte vůbec za problém? Člověk by si myslel, že
spolu budete vycházet.“

„Chceš vědět, jaký máme problém?“ Znovu se usmála. Po-
slední dobou se usmívala daleko častěji. Vlasy už si nestaho-
vala do rozčuchaného drdolu, ale nechala si je narůst až po lo-
patky a nosila své černé kudrny rozpuštěné, jako korunu. Byla
hezčí a hezčí, začínala vypadat víc jako žena než jako dítě a i její
výbuchy vzteku pomalu ustupovaly.

Twain jí úsměv oplatil a s pozvednutým obočím přikývl.

„Jsi hrozný,“ plácla ho do ramene a vydala se ke dveřím, „povím ti to, když mě chytíš.“ A byla ta tam.

Twain se ještě ohlédl přes rameno na Ishu, která ho propalovala rozhněvaným pohledem, a na Cashe, který mu věnoval jen nepatrný úsměv. Mávl jim na rozloučenou a rozeběhl se do lesů.

O půl hodiny později, když už Bandit přestalo bavit Twainovi utíkat, spolu seděli na jedné z větví vzrostlého dubu. Twain byl zády opřený o kmen stromu a Bandit zase o jeho kolena. Seděli tam v tichosti a užívali si chvíli klidu. Alespoň zdánlivého.

Oba měli hlavy plné myšlenek. Bandit věděla, že Twain přemýšlí o Hudsonově nabídce a králově příkazu. Ona o tom přemýšlela také.

„Mohla bych jít s tebou,“ ozvala se po chvíli. Twain neodpovídal. Na chvíli si myslela, že třeba usnul, ale když už se na něj chtěla otočit, promluvil.

„Tohle je mezi mnou a Avery.“

Přikývla. Už se nebála, že by ji opustil. Vrátil se tenkrát, vrátil se znovu. A ona už koneckonců nebyla tou osamělou dvanáctiletou holkou, která by udělala cokoli pro jeho společnost.

Isha ji možná vytáčela k nepřítelosti a Bandit by neváhala, kdyby jí dala být jen záminku k tomu, aby se jí zbavila, ale díky ní také pochopila, že Twaina nemůže mít jen pro sebe. S Cashem to bylo jiné. I když s ním Twain trávil zrovna tolik času, co s Ishou, nevadil jí. Dokonce by řekla, že má toho kluka se zelenýma očima, vždy upravenými hnědými vlasy a příliš jemnýma rukama ráda. A nejen proto, že to byl právě on, kdo ji před třemi lety našel krváčet v lese a odnesl ji do skrýše Saggity.

Nesoupeřil s ní. Bral ji takovou, jaká byla, nesnažil se ji vyšachovat. Často ho navštěvovala v jeho dílně. I když se zdál být jen rozmazleným floutkem, který házel hezkými úsměvy po každém, kdo mu padl do oka, ve skutečnosti byl chytrý jako liška a dvakrát tak mazaný. Věděl toho příliš mnoho na to, aby

to nebylo podezřelé, a když se k tomu přičetl jeho zájem o všemožné vynálezy, narostl i Banditin zájem o něj.

„Nebudeš se se mnou dneska hádat?“ podivil se Twain a ona se znovu zasmála. Samotnou ji překvapilo, že necítí žádný vztek bublající pod kůží. Jako by s věkem podobné malichernosti opustily její mysl a ona konečně začala žít.

„Hádat se s tebou nemá cenu,“ mávla nad tím rukou, „alespoň co se tvé dívčí společnosti týče.“

„Isha ti stále leží v žaludku?“ Jako by ho nesmírně bavila ta nevraživost, která mezi nimi panovala.

„Tolik si nefandi.“

„Nefandím sobě, fandím jí.“ Tohle prohlášení přimělo Bandit ohlédnout se přes rameno a provrtat ho pohledem.

„To je dobře, protože s tebou tohle nemá vůbec nic společného.“ Byla to pravda. Bandit Ishu nemohla vystát z úplně jiného důvodu, než že by žárlila na to, že s ní Twain tráví čas. To jí bylo popravdě vcelku jedno. Mezi členy Saggity si také našla pár přátel, se kterými trávila chvíle, kdy nebyla s Twainem. Ne, Isha Khatriová ji dopalovala něčím úplně jiným.

„To ranilo mé ego,“ postěžoval si Twain a šťouchl do ní botou.

„Pak to splnilo svůj účel.“

„Rok od roku je těžší s tebou držet krok,“ zasmál se a Bandit se neubránila úsměvu.

„Už bys měl přestat, nebo z tvého sebevědomí zbude jen popel.“

Twain nevypadal, že by ho něco takového trápilo. To na něm měla Bandit také ráda. I když jeho domýšlivost často překračovala všechny meze, byla nežádka jen hraná. Dokázal rozpoznat chvíle, kdy je na místě a kdy ne.

„Víš, jste si s Ishou vážně podobné,“ nadhodil znovu a Bandit nad jeho poznámkou zakoulela očima.

„A jsme zpátky u slečny dokonalé,“ postěžovala si, ale nemohla popřít hřejivý pocit, který se jí rozlil v hrudi. Protože Isha skutečně *byla* slečna dokonalá. Bylo nesmírně těžké od ní odtrhnout zrak, a bylo ještě těžší nemít jí rád.

„Slečna dokonalá je taky jen člověk, víš? Stejně jako ty, stejně jako já.“

„Takže mi tu chceš nakukat, že jí nejsi naprosto okouzlený?“

Twain se tiše zasmál. „Vím jen, že v den, kdy jsem ji potkal, jsem se nad její krásou ani na moment nepozastavil, protože jediná věc, na kterou jsem dokázal myslet, byla má dýka mezi tvými žebry.“

Bandit měla co dělat, aby znovu neprotočila oči. „Ani na moment?“

„Možná na jeden... nebo dva.“

Znovu se rozesmála. Hleděla mezi listoví a hledala mezi větvičkami ptáky, které sice slyšela, ale neviděla. Na chvíli zavládlo příjemné ticho. Zavřela oči a zaposlouchala se do ševlení lesa.

Pak ale Twain znovu promluvil. „Udělám to ještě dnes v noci.“

Bandit byla rázem bdělá. Otočila se na větvi, aby seděla Twainovi tváří v tvář, a starostlivě si ho změřila. Z toho, co jí o Avery vyprávěl, věděla, že ta holka má páru. A jestli byla nyní poháněná hněvem, který Bandit sama dobře znala, nevěděla, jestli je bezpečné jen tak vtrhnout do jejího světa a vybalit na ni žádost k návratu. „Co když se rozhodne udělat nějakou hloupost a pomstít se?“

„Taková Avery není. Vždycky se snažila všem pomáhat, jsem si jistý, že udělá, co bude v jejích silách, aby válku zastavila.“

Bandit si ho pochybovačně změřila a povzddechla si. „Tři roky jsi ji neviděl, mohla se změnit.“

Twain odevzdaně přikývl. „Mám snad jinou možnost než jí věřit?“

Bandit se natáhla pro jeho ruku a počkala, než se jí zahledí do očí, až poté promluvila: „Mohli bychom odejít od Saggity a uprchnout za moře, dokud je šance. Třeba by nám Isha dokonce půjčila jednu ze svých...“

„A co Baron? Co tvůj sen stát se hraničářkou a pokračovat tak v odkazu tvých rodičů?“

Věnovala mu smutný úsměv a stiskla mu ruku. „Jsou věci, pro které se svých snů s radostí vzdám.“

„Ale já ti to nedovolím. Je to jen má sestřenice, ne bohyně pomsty.“

„Na tvém místě bych ji nepodceňovala.“

Twain si povzdechl a přikývl. „Nesnaž se okrást někoho, kdo krade lépe než ty,“ zašeptal a Bandit se dala do smíchu.

„Jedno z mých hloupých pravidel?“

„Ta pravidla nebyla hloupá,“ odvětil Twain zamysleně a stiskl si kořen nosu. „Teď můžu jen doufat, že se Avery za ta léta ne-naučila krást lépe než já.“

„Věř mi, Twaine, že v to doufám stejně jako ty.“

V.

Tři roky uplynuly od chvíle, kdy Avery naposledy spatřila Sullivana. Byly to tři roky od okamžiku, kdy ji Twain zradil. Kdy ji Aubrianna našla celou uplakanou a přetéající zlostí mezi regály plnými zaprášených knih.

A byly to taky dva roky od chvíle, kdy její prateta zemřela. I kdyby se Twain vrátil, už nikdy svou matku nespátří. A Avery často pociťovala škodolibé zadostiučinění, když si na to vzpomněla. Věděla, že to je špatně, že by něco takového neměla přát nikomu, ale prateta to před třemi lety řekla sama: *Twain si vybral vlastní cestu.*

A teď už nezbývalo nic jiného než čekat.

Avery věděla, že Twain přijde. Nedovedla tu knihu otevřít, aby zjistila, co všechno se za tu dobu, co byla pryč, semlelo. Nedokázala přechíst ta slova. A odmítala nechat pratetu, aby to udělala za ni.

Sullivan byl mrtvý.

Věděla to. Eleutherius dal jasně najevo, co s ním má v plánu. *Eleutherius je pravý král.* Věděla, že věci, kterých se Sullivan dopustil, byly neodpustitelné. Za ty tři roky měla tolik příležitostí o tom přemýšlet. A došla k závěru, že Eleutherius měl pravdu.

A přesto pokaždé, když došla ke stejnému ujištění, uchýlila se k tupým pohledům a nepřítomnému mumlání. V takových momentech ji dokázala z hlubin temné prázdnoty vytáhnout jediné jiná představa: krásná, sladká pomsta. Avery to měla naplánované do posledního detailu. Věděla, že se Twain vrátí. Jednou. A chtěla být připravená.

Ve chvíli, kdy si opět představila Twainovu ledabyle hezkou tvář, sevřela ruce v pěsti, dala si pozor, aby nestiskla ostatními prsty palce, a udeřila do boxovacího pytle před sebou. Naposledy ji zradily její marné bojové schopnosti. S mečem ji Cayman naučil zacházet poměrně obstojně, ale bez něj byla Avery úplně nahaná.

No, teď už ne.

Skrčila se, vyhnula se dvěma neexistujícím útokům a udeřila. To by byl Twainův žaludek. Přidržela si pytel ze strany, jako by držela něčí krk, a udeřila znovu. To by byl Twainův obličej. Popadla pytel oběma rukama a vymrštila koleno vzhůru. To by byla Twainova důstojnost.

Těžce oddechovala, když nakonec spustila ruce podél těla a naklonila hlavu. Na chvíli se nechala unášet představou jeho zuboženého těla. Svaly na pažích ji pálily a vlasy se jí lepily k upocenému obličej, ale Avery si ještě nedovolila polevit. Bývala slabá. Nikdy už slabá nebude.

S křivým úsměvem sebrala ze stojanu meč. Internet je skvělá věc. Sehnat se dalo cokoli. Teď, když třímala svou oblíbenou zbraň v ruce, vrátila se zpátky do reality. Lesk oceli ji vždycky vracel zpět.

Co by na ni dnes řekl Cayman? Bylo by mu to jedno, nebo by na ni byl pyšný? A přiznal by to vůbec? Co by na ni řekla Kate? Pravděpodobně by ji se smíchem složila na lopatky a potom jí podala ruku a vytáhla ji na nohy.

Avery trénovala každý den, nedopřála si chvíli oddychu. Protože věděla, že se Twain vrátí. A tak, když vysoko nad sebou, možná dokonce přímo v knihovně, zaslechla něčí kroky, zastrčila si několik dyk za pas, ze šuplíku vytáhla obálku s dopisem, který měla napsaný už necelé tři roky, a nechala ho ležet na stole. Rodiče ho tu bez problémů najdou. Stiskla meč pevněji a rty stáhla do krvežíznivého úšklebku. A vydala se za Twainem.

Nevstoupila do knihovny hlavním vchodem, tak hloupá nebyla. Věděla, že ať se pro ni vrátil z jakéhokoli důvodu, bude připravený na to, že se ho pokusí zabít. Nebo alespoň zmrzačit.

A tak to vzala tajnou chodbou vedoucí přes kuchyň a po cestě přemýšlela nad všemi pastmi, které by na ni mohl Twain nastrážit. Protože tentokrát už se chytit nenechá.

Chodba byla podivně tichá, celá vila ponořená do nepřírozeného klidu. Rodiče byli na dovolené, personál měl volno. A Avery byla v celém tom velkém domě úplně sama.

Zatáhla za páčku, a když se před ní dveře otevřely, stanula mu tváří v tvář. Čekal na ni. Možná by bylo přece jen moudřejší přijít hlavním vchodem. Twain znal tuhle vilu stejně dobře jako ona. A ji taky.

„Zdravím, sestřenko.“ To bylo všechno, co jí řekl, než natáhl tětivu. Mířil jí šípem přímo mezi oči.

„Takhle vítáš svou nejlepší přítelkyni po třech letech odloučení?“ usmála se na něj s pozvednutým obočím a Twain mimoděk sklouzl pohledem k její vlastní zbrani.

„To ty jsi měla místo podání ruky v plánu tasit meč,“ promluvil a Avery po zádech přeběhl mráz. Jeho hlas byl tak známý, jako by ji volal, ať se k němu natáhne, jako by se ji snažil přesvědčit, že mu může věřit. To sotva.

„Slibuju, že tě nezabiju,“ odpověděla mu nakonec a zastrčila si meč za opasek. Byla oděná celá v černé, dokonale ladila k Twainově postavě zahalené v tmavém plášti. Jako by na sebe hleděly dvě strany stejné mince. A možná to tak skutečně bylo. Ty dvě strany, co se nikdy nedokázaly pochopit a vždy na věci pohlížely z jiného úhlu.

„Poslal mě Eleutherius. Žádá si tvou pomoc,“ pronesl Twain a opatrně povolil tětivu. Avery měla sto chutí sáhnout po meči a vrhnout se proti němu. Byla v ní taková zloba, kterou nedokázaly překonat ani tři roky, během nichž měla spoustu času o jeho motivaci přemýšlet. Neodpověděla mu, místo toho jen pokývla na znamení souhlasu, modré oči stále upřené na jeho zbraň. Bývali nejlepšími přáteli – a teď? Teď spolu nedokázali ani pořádně mluvit.

Avery netušila, k čemu by králi mohla být její pomoc, ale neholdala se tu s Twainem vybavovat. Každá vteřina, kterou

strávila pohledem na svého dávného přítele, jí působila muka. Tisíckrát radši si skutečné vysvětlení, bez lží a lstí, které si Twain tolik oblíbil, poslechne od samotného Eleutheria. Šlo jí o jediné: dostat se dovnitř.

„Jak svému milovanému králi hodláš vysvětlit mé zmizení? Co by ti řekl, kdybych mu prozradila, že jsi celou dobu věděl, kde jsem?“ Avery neměla v plánu se s ním hádat. Twain byl tím jediným, co ji dělilo od šťastného konce. Jediná divoká karta. Jenže když znovu pohlédla do těch oříškových očí, měla chuť ho roztrhat na kusy.

„Přemýšlel jsem o tom,“ připustil a Avery si ho měřila pohledem. Taky o tom přemýšlela.

„A co jsi v té své kouzelné hlavě vymyslel?“

„Pravdu.“ Twainova slova do ní uhodila jako blesk. Pravdu? To byla naprostá pitomost. Zvláště když celou pravdu neznal ani on sám.

„Prostě Eleutheriovi oznámíš, že je jen zaschlým inkoustem na papíře?“ vyprskla, pobavená tou představou. V lepším případě by Twaina prohlásili za blázna.

„Vysvětlím mu, že to já jsem tě před těmi třemi lety ukryl. Že jsem tě *unesl*.“ Slyšet ta slova v ní zas a znovu probouzelo jediné – touhu toho parchanta prostě prošpikovat. Ale král by si nejspíš všiml, kdyby jeho oblíbený pes zmizel a na jeho místě se objevila ona. Jen těžko by ji nepodezíral z Twainovy smrti. Komplikace, které se dalo snadno vyhnout. I když právě v tuhle chvíli Avery zvažovala, jestli by přece jen nestálo za to zkusit své šance.

„A on tě za to rozhodně nepotrestá...“

„Eleutherius je dobrý člověk, věřím mu.“

„To jsem o tobě kdysi tvrdila také,“ vydechla a zahlédla v jeho očích záblesk bolesti, „a podívej, kam mě to dostalo.“ Na chvíli nastalo ticho, jako by Twain přemýšlel, jestli jí na to něco odpoví. Nakonec jí ale jen naznačil, aby k němu přistoupila blíž. Mlčela, a když jim společně zapínal řetízek kolem krku, probodávala ho pohledem. Posledně měl řetízek kolem krku jen jeden

z nich a každý skončil na úplně jiném místě. Tu chybu už znovu neudělají.

„Staré cvičiště Saggity v lesech za městem,“ pronesl naprosto vážně a Avery jen nepatrně přikývla. Neznala to místo. „Mysli na to. Já jen doufám, že to tentokrát bude fungovat.“

To ona také, i když by jí nejspíš nevadilo, kdyby se po cestě Twainovi ztratila a trochu ho potrápila.

Averyino srdce bilo jako na poplach. Měla plán, věděla věci, o kterých Twain neměl ani ponětí, a byla rozhodnutá dotáhnout všechno do konce. Nikdo neměl ani ponětí. Jen ona a prateta Aubrianna, která nyní odpočívala dva metry pod zemí. A bylo na Avery, aby se pustila do téhle vysoké hry bohů a magie.

Twain jí věnoval jediný váhavý úsměv, než vyřkl slova, která ji stále pronásledovala ve snech. Formulí, která ji dokázala vzít zpátky. „Lanria decama saa.“

A pak už jen padala.

Pod nohama ucítila pevnou půdu a do hlavy ji udeřilo něco pevného.

A padala znovu.

VI.

Závoj rudých vlasů. To byla první věc, kterou Avery spatřila, když otevřela oči. Chladné prsty přitisknuté k jejím spánkům. To byla první věc, kterou ucítila. A potom se obraz zaostřil a ona spatřila *všechno*.

„Vítej zpátky,“ pozdravila ji čarodějnice stojící před ní a věnovala jí neveselý úsměv. Byla oděná v mechově zelených šatech, které její postavě dodávaly ještě ladnější vzezření, než jaké si Avery pamatovala. Její laskavé, ale neproniknutelné zelené oči si ji prohlížely s nepatrnou jiskřičkou blyštící se za tmavými řasami.

Avery neodpověděla. Nemohla. Hlas ji zradil, dech téměř také. Mramor, křišťál, rudý běhoun táhnoucí se od velkých dvoukřídlych dveří až k trůnu. Ne, k *trůnům*. Avery se zarazila.

Byly tři. Jen jeden byl však obsazený.

Zůstala na toho tmavovlasého muže zírat příliš dlouho. Hleděla na jeho vysokou silnou postavu sedící na mramorovém trůně s korunou posazenou v černočerných vlasech. Vzpomínky zaplavovaly její mysl. Připravovala se na tenhle pitomý moment tři roky, ale když to bylo konečně tady, nedokázala ovládat své srdce, které jí v hrudi bilo silně jako válečné bubny oznamující příchod krále.

„Vaše Veličenstvo,“ vydechla a padla na kolena s hlavou sklopenou. Pokora. To teď musela ukázat.

„Pamatuji si, jak jsi mého bratra před třemi lety obhajovala, než jsi zmizela neznámo kam. Dokonce se mi zdálo, že ti na něm záleží,“ poznamenal a Avery přejel mráz po zádech při zvuku jeho hlasu. „Co přesně jsi na něm shledala tak okouzlujícím,

když se očividně třeseš při prvním pohledu na muže s korunou na hlavě?“

Byla to řečnická otázka, Avery to věděla, a tak mlčela. Když se ani nehnula, ozvalo se přidušené uchechtnutí, ne však škodolibé. Takové, které znělo téměř jako: *neuvěřitelné*. Potom zazněly kroky a dřív, než se to mělo stát, před sebou spatřila špičky nablýskaných kožených bot.

„Podívej se na mě, drahá.“ *Drahá*. Byl to rozkaz, a tak Avery uposlechla.

Chystala se na tenhle moment celou věčnost. Od začátku se připravovala na to, že znovu spatří šedý royovských očí a že ji ten jeden pohled srazí na kolena. Ale ona už na kolenou byla a muž tyčící se nad ní ji nezadupával hlouběji do země, právě naopak. Natahoval k ní pomocnou ruku.

„No tak, neboj se,“ pobídl ji a usmál se na ni. Avery v tom úsměvu viděla všechno, co potřebovala. Plaše mu ho opětovala a napřáhla svou chladnou dlaň k té jeho.

Hřála.

Sullivanovy dlaně nikdy nehřály.

„Vím, že jsme minule nezačali úplně nejlépe,“ pověděl jí, když s jeho pomocí vstala, „rád bych to však napravil.“ Avery polkla. Svíral její dlaň v té své, když se mírně sklonil a sametovým hlubokým hlasem pronesl: „Eleutherius Roy, k tvým službám.“ Potom jí věnoval úsměv, který moc dobře znala, a políbil ji na hřbet ruky.

„Avery Merciová.“

Tři trůny. Tři trůny. Tři trůny.

Sullivan byl mrtvý.

Kyra byla mrtvá.

Eleutherius byl živý.

Cameron byla... pokud si správně pamatovala, také mrtvá.

Avery nikdy nebyla pyšná na své matematické dovednosti, ale byla si jistá, že tohle sakra nesedí.

„Avery,“ vyslovil její jméno, převaloval ho na jazyku, jako by ho ochutnával. Polkla. „Avery.“ V očích se mu zračila... byla to

snad naděje? „Spasitelka Armandrie, anděl ze skla, královna diamantů.“ Hleděla na něj jako na zjevení. Jak ji to právě nazval? Eleutherius se tvářil více než potěšeně. „Přesně takové o tobě budou psát básně, přesně tak o tobě budou lidé vyprávět.“

Avery nerozuměla jedinému jeho slovu, ale on jí nedal ani moment na rozmyšlenou. Vzal ji za ruce, stiskl je v těch svých a obě je zvedl ke svým ústům.

„Dám ti cokoli,“ zašeptal a přitiskl své rty na její prsty. Avery se mu nevytrhla. „Učiním tě tak bohatou, že už nikdy v životě nebudeš nic potřebovat, jednoduše si to vezmeš, učiním tě tak mocnou, že se před tebou budou třást lordi celého světa, učiním tě tak šťastnou, že už si nebudeš ani pamatovat význam slova neštěstí...“

Krásná slova vycházející z úst krásného mladého krále. Nechala se jimi opájet, nechala tu představu, aby zahalila její mysl. Royovi to se slovy vždycky uměli. Krásná slova plná jedu vycházející z úst krásného mladého krále s jedovatým jazykem. Tak tomu bylo minule. Jenže za slovy vladaře, který před ní stál nyní, Avery necítila ani náznak smrtící pasti.

Ale věděla, že král slibuje něco, co jí nemohl dát. Sliboval věci, které si dokázala získat jen ona sama pro sebe. Nyní ale musela odsunout svou vlastní hru, aby hrála tu jeho.

„Jen?“ dostala ze sebe přes knedlík v krku.

Eleutherius sklopil zrak. „Jen ho přiveď zpátky.“

S Avery se zatočil svět. Její plány se okamžitě po návratu do tohoto světa začaly bortit. Měl být mrtvý, měl být zatraceně po smrti. Eleutherius ho měl nechat před třemi lety popraviti a ona se nyní měla vrátit pro svou pomstu.

Přiveď ho zpátky.

„Sullivana?“ vydechla a měla co dělat, aby ji hlas nezradil v půlce slova.

„Vím, že věci, kterých se dopustil, jsou příšerné, chápu tvé obavy. Nenávídím sám sebe za to, že tě za ním chci poslat, ale ty jsi jediná, komu po takové době naslouchal...“

Jen nebreč. Musíš zachovat chladnou hlavu a rozumný úsudek.

Sullivan byl naživu.

Jen nebreč.

Srdce jí tlouklo tak hlasitě, že to musel Eleutherius slyšet.

Nebreč.

Vyjednávěj.

„Smím o něco požádat?“

Eleutheriovi se rozsvítily oči. Jako by celou dobu čekal na lano, které mu nyní Avery hodila. Zájem, kterým dávala najevo, že o jeho nabídce přemýšlí.

„Cokoli.“ Tak zoufalý byl. V jeho očích se zračila naděje a Avery měla v ten moment pocit, jako by viděla až do jeho nešťastné duše.

„Chci najít své přátele.“

„To je vše?“

„Chci najít své přátele a chci čas.“ Králi se mezi obočím objevila nepatrná vráska pochybností. To byla její cena.

„Kolik?“

„Tolik, kolik bude třeba.“

Avery seděla ve svých starých komnatách v tom samém křesle, ve kterém seděla i tehdy, když poprvé potkala Sullivana, a hleděla z okna na západ slunce.

Východ slunce je vznešenější, dá sbohem noci a převezme vládu nad celým světem. A poté nám jako na stříbrném podnose zjeví všechny ty hrůzy, které v temnotě stíny napáchaly.

Vzpomínky ji zaplavovaly jako přílivové vlny a Avery se potápěla hlouběji a hlouběji. Tady kdysi Kyra zabila Louisu. Tady nechala zbičovat Timothyho. Tady Avery tolikrát hleděla na svého krále s nenávistí v očích. Kdyby jen tenkrát věděla celou pravdu... Na ničem z toho nezáleželo.

Trhla sebou, když se ozvalo zaklepání na dveře. Na malý okamžik zadoufala, že za dveřmi bude stát Cayman. Dovolila si věřit tomu, že mu na ní třeba ještě záleží. Když však otevřela dveře, nehléděl na ni pár prázdných bezbarvých očí, nýbrž studnice lískově hnědé.

Jsem tu s tebou.

Já vím.

To pro ni dříve tyhle oči znamenaly. Teď při pohledu do nich cítila jen opovržení a nenávisť. Nemohla ho zabít. Ne teď. Eleutherius si tu krysu z nějakého nepochopitelného důvodu oblíbil, a pokud Avery chtěla zůstat v jeho přízni, neměla by ho připravit o hlavního rádce. Nebo Hranicáře, jak mu tady teď údajně říkali.

„Odejdi,“ přinutila se pronést s vražedným klidem.

„Jsem tu, abych ti pomohl.“

„Pomohl tak jako minule?“ Skepse v jejím hlase byla více než nepřeslechnutelná. Twain přešlápl z nohy na nohu, ruce střídavě zatínal v pěst a opět je uvolňoval. Stál tam v šeru chodby jako zpráskané štěně. Nevěděla, jestli svými slovy poukazovala na tři roky starou zradu, nebo na moment, kdy dopadli do Callivie a Twain ji omráčil rychleji, než vůbec stihla zahlédnout to jeho cvičiště Saggity.

„Omlouvám se, Avery,“ vydechl. „Vím, že mi nejspíš nikdy neodpustíš, ale i tak se omlouvám.“ Jeho omluvy ji nezajímaly. Chystala se mu zabouchnout dveře před nosem, ale on znovu promluvil. „Chceš se dostat do Selduru, že?“ To upoutalo její pozornost. Nic však neřekla. „Vím, že ano, vím, o co se pokusíš.“

„To je dobře,“ ušklíbla se Avery, „aspoň víš, co tě čeká, až se vrátím zpátky.“

Twain si povzdechl. „Ano, to vím.“

„Skvěle, tak odejdi, nebo si tě osud najde o několik měsíců dřív.“

Twain se nebránil. Skoro jako by trestal sám sebe. Té zvrácené části jejího srdce, té, kterou on společně se Sullivanem, Kyrou i Caymanem před třemi lety stvořili, se jeho trápení líbilo. Zasloužil si své utrpení i provinilost.

„Chci ti pomoci.“

Avery se z hrdla vydral přidušený smích. „Chceš mi pomoci naplánovat svou vlastní smrt?“

Twain se zahleděl kamsi ke stropu a stiskl rty. Potom přikývl. „Chci ti pomoci zachránit tohle království.“

Nevěřicně zavrtěla hlavou. „Tak neuvěřitelně čestný,“ pronesla hlasem, který by mohl být obdivný, nebýt ostnu, který se pod ním skrýval. „Obětoval by vlastní život za tohle království.“

„Tak čestný zase nejsem.“ Snažil se znít bezstarostně, ale ona ho znala až příliš dobře na to, aby poznala, že to tak není.

„Nepovídej,“ odvětila s ledovým klidem a probodla ho pohledem ostřejším než hroty jejích dyk.

„Prosím, Avery, nech mě ti pomoci.“

Udržet ten hněv na uzdě bylo těžší a těžší. „Odejdi,“ nařídila mu, ale Twain se ani nehnul.

„Avery...“

„Odejdi,“ zopakovala a užuž mu přibouchla dveře před nosem, ale on je na poslední chvíli zachytil.

„Vím, že si myslíš, že jsem bezpáteční svině, a možná máš pravdu, ale i já mám lidi, na kterých mi záleží, lidi, kteří padnou, když tahle válka začne.“

Věnovala mu jedovatý úsměv. „Bolí to, když zemře někdo, na kom ti záleží, že?“

„Děláš, jako bych tu bolest neznal.“ Dnes poprvé mu věřila ten vražedný klid, který se mu zračil v očích. A možná to byl ten důvod, proč ho nakonec nechala mluvit. „Vím, co se chystáš udělat. Vím i proč. A jsem s tím smířený, ale taky vím, že jsi někde hluboko uvnitř nakonec dobrý člověk. Věřím, že téhle válce dokážeš zabránit. A vím, že bez toho tvého malého plánu to bude téměř nemožné.“

„Stewart za jedna, jako obvykle. Snažíš se mi dokázat, jak všímavý jsi? Tři roky nejsou tak dlouhá doba, můžu ti vyčíst spoustu věcí, ale to, že jsi chytřejší, než by mi bylo libo, si ještě pamatuju.“

„Ta poklona nebyla nutná.“ Že by se přece jen za ty roky naučil jedovatým slovům? Avery mu je oplatila stejně jedovatým úsměvem.

„Co teda chceš?“ zeptala se nakonec. Byla to chyba, projevovat nějaký zájem, ale ona *byla* zvědavá.

„Znám někoho, kdo zná Dorniu jako své boty.“

Avery protočila oči. „Takových na světě je, průvodce si najdu sama,“ odsekla a chystala se, dnes už potřetí, dveře zavřít, když vtom Twain promluvil znovu, a ona se nedokázala přinutit to udělat.

„Znám někoho, kdo má draky.“

VII.

Bylo to zvláštní. Avery stála opřená o kamennou zeď, hleděla před sebe na vojenské cvičiště a vzpomínky ji zaplavovaly jako velké vlny v přístavu. Tady se naučila používat meč, tady ji Cayman tolikrát zadupal do písku, tady se jí tolikrát vysmíval, tolikrát ji ponižoval, jen aby jí zachránil život.

Připadalo jí to jako včera, když se sem občas tajně vyplížila a sledovala jisté pohyby cvičených vojáků. Sledovala a učila se. Tenkrát pro ni byli nedotknutelní, mocní, tak, jak ona nikdy nebude. Byli připomínkou toho, že ona si svou svobodu nikdy vyhrát nedokáže, že Sullivana nikdy neporazí. Jenže nakonec to dokázala... a zvolila si s ním zůstat. A pak jí tu volbu Twain odebral, když ji surově a bez dotazů odtáhl zpátky... domů.

Už to nebyl její domov, ten teď měla tady. Našla ho ve smutných šedých očích toho arogantního kluka s korunou v černých vlasech.

Teď sledovala dva vojáky, co spolu nemilosrdně zápasili. Byl to sice jen trénink, ale oba chtěli být jasnými vítězi. Dřív by na nich mohla oči nechat, záviděla by jim jejich rychlost a obratnost. Sílu. Když na ně nyní pohlédla, viděla něco úplně jiného.

Ten nalevo si špatně kryl bok, stačila by správně mířená rána a byl by mrtvý, ten napravo teď udělal chybu. Kdyby druhý zaútočil, měl by ho na lopatkách. Pravá noha zakolísala, malá stabilita, ramena výš, oči vzhůru, sledovat vše kolem sebe, méně síly, více rychlosti, špatně, špatně, špatně. Tyhle dva by dnes dokázala porazit oba najednou a s pravou rukou za zády.

Ušklíbla se, líbilo se jí, že už nebyla bezmocná.

A pak je uviděla. Čtyři známé tváře. Všechny najednou, všechny stále stejné, a přitom tak jiné. Modré oči, pihovatý nos, zlaté vlasy až do pasu. A vráska mezi obočím, jak se Kate mračila na tmavovlasého vojáka s mrtvolnými očima.

„Ani nápad, je mu teprve třináct, jestli mu byt jen vložíš meč do ruky, nedopadne to pro tebe dobře.“

Pohrdavý úšklebek na Caymanově tváři byl více než důkazem jeho lhostejnosti. „Přestaň tu na mě ječet, nebo to dostaneš rozkazem. A mluv se svým kapitánem s trochou úcty. Pokud vím, z tvých úst bych neměl slyšet nic jiného než *ano, pane* a *ne, pane*,“ zasyčel a otočil se na modrookého blondáka vedle sebe. Něco mu zašeptal a Timothy se zasmál.

„Zabiju ho,“ procedila Kate skrz zuby a Forrester ji přehodil svou silnou paží kolem ramen. „A jestli budeš pokračovat, zabiju i tebe,“ rozkřikla se a zapíchla mu prst do hrudi.

Nejradši by je sledovala do nekonečna. Jak si v klidu povídají, pošouchují se a vyměňují si nevinné i ostřejší posměšky. Tihle lidé bývali jejími přáteli. Kdysi dávno jim věřila. Jenže tři roky byly dlouhá doba a ona teď ani nevěděla, jestli se jim chce ukázat.

Když ji Twain přivedl před Eleutheria, myslela si, že ji král nespustí z očí. Že ji zavře stejně jako jeho bratr v kleci z diamantových zdí a nedovolí jí byt jen vystrčit nos ze zámeckých pozemků. Ale Eleutherius jí nic takového nenařídil. Vlastně jí zatím nenařídil vůbec nic...

Čekala, že Cayman bude první, komu ji předhodí. Původní velitel Apollo byl popraven spolu s královnou Kyrrou a on získal post velitele královských vojsk. Měl by o ní přece vědět, ne? Buď byl tedy Eleutherius natolik laskavý, že nechal Avery, aby se sama rozhodla, kdy své bývalé přátele vyhledá, nebo Caymana prostě nezajímala. Při té myšlence ji bodlo u srdce.

Ale co Kate a Forrester? Co tu vůbec dělají? Neměli by na Hlavní třídě předvádět svá představení? A co Gabriel a Euphemia? Avery potřebovala znát odpovědi. A přesto se nedokázala přimět vystoupit ze stínu u zídky a ukázat se jim.

„Myslel jsem, že své přátele uvidíš ráda. Proč je nejdeš pozdravit? Jsem si jist, že by tě rádi viděli.“

Avery div nespadlo srdce až do kalhot, když se za ní ozval jemný, hluboký hlas. Vůbec neslyšela Eleutheria přicházet. Pohyboval se stejně tiše jako jeho bratr.

„Sleduješ mě, králi?“ vyhrkla šeptem a pohlédla mu do tváře.

Eleutherius jen pokrčil rameny. „Jen jsem tě přišel popostrčit. Nemáme času nazbyt, Sullivan něco plánuje a já bych rád předešel zbytečnému krveprolití.“

Avery si ho měřila pohledem, přemýšlela, jestli ji netahá za nos. Ale jak Sullivana znala, pomsta nezněla tak nepravděpodobně. „Takže mi Veličenstvo bude dělat chůvu?“

„Prosím, neříkej mi tak. Denně mi pochlebuje dost poddaných, nepotřebuju, abys svou úctu předstírala i ty.“ Naklonil se přes její rameno a nahlédl za zídku. Zlehka jí položil dlaň na bedra a popostrčil ji vpřed. „Jen běž. Nebo bys byla radši, kdybych tě před ně oficiálně předvedl já?“

Avery zavrtěla hlavou. Bála se, to ano, ale stačilo, že bude muset vysvětlovat své zmizení, nechtěla se ještě schovávat za silnou postavou krále. Tolik studu by neunesla.

„Počkám tady,“ špitl ještě, „kdybys potřebovala rameno, na kterém se vyplakat, až ti vypráší kožich.“

Avery mu věnovala nevěřící výraz.

„To byl vtip,“ dodal, když si všiml jejího znepokojení. „Kdybych měl být pořád jen vážný, asi bych se už dávno zbláznil.“ Věnoval jí poslední úsměv a Avery s hlubokým nádechem vyšla ze stínů.

VIII.

Budu v pořádku. To byla poslední slova, která jí Avery kdy řekla. A neuplynul jediný den, kdy na ně Kate nemyslela. Protože nic, co se toho dne semlelo, nebylo v pořádku. Avery zmizela beze stopy a nikdo za celé ty tři roky nepřišel na to, co se stalo. Sullivanovi byla udělena milost a na trůn usedl další Roy. A Kate si myslela, že už nikdy nic *nebude v pořádku*.

Ale od chvíle, co se k moci dostal Eleutherius, se věci skutečně začaly zlepšovat. Kyra byla popravena, Apollo zrovna tak. Zotročená království znovu získala svou svobodu a Armandrie jen vzkvétala. Záhadný dárce nechal vyplatit Forresteru z jeho dluhu a on i Kate získali místo v královské stráži. Euphemia dostala práci v kuchyni, Gabriel se spolu s dalšími dětmi královského služebnictva celé dny proháněl po královských lesích spolu s vychovateli, které jim Eleutherius přidělil. Všechno bylo... skvělé. Byli v bezpečí, měli střechu nad hlavou, měli co jíst. A všichni byli svobodní.

Tak proč měla neustále pocit, jako by se blížilo něco zlého? Sullivan utekl, ale byly tomu už dva roky a nikdo o něm neslyšel. Možná se prostě jen stáhl do Valtska, kde podle zvěďů přebýval, a konečně dal všem pokoj. Ale Kate se na tom celém něco nelíbilo. Tím spíš, když začala na zámku vídat Hudsona častěji, než by se jí zamlouvalo.

Hudson Oakes byl Hraničářem Saggity. Vůdcem elitních královských zvěďů a lukostřelců. Byl přítomen už od počátku, když Saggitu zakládal král Aspen, a od té doby držel nad svými svěřenci pevnou ruku. Dokázal přežít Baronův útok, který kdysi zabil téměř všechny hlavní představitele, a udržel spolek v tajnosti přes

všechna ta dlouhá léta Kyřiny krutovlády. Byl to dozajista zkušený stratég a nejspíš taky dobrý muž, ale co mohla jeho přítomnost přinášet dobrého? Jestli navštěvoval Eleutheria každý den, znamenalo to, že se věci daly do pohybu. A Kate se děsila chvíle, kdy půjde znovu všechno do háje. Chtěla jen klid a bezpečí.

A když spatřila téměř zapomenutou ledovou modř odhodlaných očí, věděla, že její přání zůstane nevyslyšeno.

„Avery,“ vydechla a všichni tři muži stojící za ní se rázem otočili a s vyřeštěnými očima hleděli na černovlásku, která vstoupila na cvičiště. Kate zaplavila vlna smíšených emocí a najednou nevěděla, co si počít. To, že tu Avery byla, nemohlo být dobré, nebo ano? Ruce se jí roztráslly a ona je musela sevřít v pěst, aby se zklidnila.

Každý den přicházela s novými a novými teoriemi. Den ode dne byly její představy horší. Tři dlouhé roky se bála, že je Avery opustila, že je nechala daleko za sebou a o jejich přátelství už nestojí. Bála se, že ji někdo v tom zmatku na zámku unesl a jednoho dne se vrátí se žádostí o výkupné... Nebo něco horšího. Ale Avery tu stála přímo před nimi a vypadala úplně stejně roztřeseně, jako se Kate cítila. V očích se jí třpytily slzy a na tváři měla nervózní úsměv.

„Avery!“ To už se Forrester prohnal kolem Kate a sevřel ztracenou kamarádku v náručí. Nejspíš byl bláhový, jako malé dítě, které nepřemýšlelo o následcích, které vidělo jen přítomnost, to, co bylo teď a tady. Ale pak to Kate uslyšela. Ten krásný zvonivý smích, Avery omotala své bledé paže kolem Forrestera a zabořila mu tvář do ramene. Kate hleděla na ten výjev a přetékala pocity, které se z ní vyvalily v podobě slz.

Bylo jí ukradené, kde ty roky Avery byla, jestli je opustila, jaké příšerné zprávy s sebou mohla přinášet. Byla tady. A když ji Forrester konečně položil na zem, Kate mu ji vytrhla z náručí a padla své kamarádce kolem krku.

„Strašně moc se omlouvám,“ vzlykala jí Avery do ramene a Kate se z hrdla vydral bublavý smích. „Strašně moc se omlouvám, že jsem najednou zmizela, všechno ti to vysvětlím a...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žezlo hněvu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.